

Rose

우주토깡 (우주토크) เขียน

YOON 지 일러

DELTA วรณ

God Wants

원하신다면
만약 신이

เพียงหายใจยังประสพ

5

Rose

เพียงทวยเทพต้องประสงค์

만약 신이 원하신다면

5

우주토크

จู่โทแก

เซี่ย

YOON 允

แป

นางสาว อธิษฐานพิทักษ์

เพียงทวยเทพต้องประสงค์ 5

만약 신이 원하신다면

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

IF GOD WANTS

Copyright © uzutokkeng, 2020

All rights reserved.

The Korean edition of the e-book was originally published by W-BEAST., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with the author through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7937-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิริภัสสร ลิ้มณี
บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนทิพย์ สุขเกษม • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร จิรพรรณ เมื่อนพังกา, ส่องนา ภัคทวีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เรื่องราวหลักจะจบไปแล้ว ทว่าตอนพิเศษถึงเจ็ดตอนในเล่มนี้กลับทำให้ได้รู้จักตัวละครมากขึ้น นักอ่านทุกท่านจะได้เห็นอีกมุมหนึ่งของพวกเขาผ่านเรื่องราวที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้กล่าวถึง แน่นอนว่าแต่ละคนนั้นมีทั้งมุมน่ารัก น่าเอ็นดู และน่าหมั่นไส้ปะปนกันไป

ส่วนคนสำคัญของเรอย่าง *ยูสท์ส เลาว์* เทพเจ้าผู้ปกครองแดนเหนือกับ *ยุนแจอู* ลาเมียสีดำตัวน้อยที่มักจะสร้างความปวดหัวให้คนข้างกายอยู่เสมอ พวกเขายังคงเป็นรอยยิ้มของกันและกัน รวมถึงเป็นรอยยิ้มของนักอ่านเช่นเคย เนื้อหาในเล่มนี้หวานหยดจนมดขึ้น แต่ในความหวานเหล่านั้นกลับซ่อนแฉ่มุมของความรักที่คาดไม่ถึงถึงเลยทีเดียวนะ เรียกได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ครบเครื่องมาก

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่อยู่ด้วยกันมาจนถึงเล่มนี้ หวังว่าทุกท่านจะจดจำนิยายเรื่อง *If god wants เพียงทวยเทพต้องประสงค์* ด้วยรอยยิ้มสดใส หากวันใดคิดถึงพวกเขา โปรดหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน และเริ่มต้นเรื่องราวที่น่าประทับใจนี้ไปด้วยกันอีกครั้งนะคะ

Rose

TRIGGER WARNING

Animal Abuse - การทำร้ายสัตว์

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Ableism - ถูกเหยียดหยามผู้พิการ

Blood - มีเลือด

Bestiality - การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ (ไม่สำเร็จ)

Child Abuse - การทารุณกรรมเด็ก

Coercion - การบีบบังคับ

Drug Addiction - การใช้สารเสพติด

Genocide - การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

PTSD - ภาวะทางจิตใจตึงเครียดหลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง

Racism - การเหยียดชนชาติ

Rape/Non-con - การร่วมเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

Suicide Attempt - การพยายามฆ่าตัวตาย

Sexism - การเหยียดเพศ

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศ ความรุนแรง และคำหยาบคายชัดเจน

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ตอนพิเศษ 1
เมอริริยูลัส เลว

ยุนแจอออกมาเดินเล่นใกล้พอสสมควร เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีดครีม
ก่อนจะกระตุกชายเสื้อยูสทัส

“เรากลับกันเลยไหมครับ”

“หากเจ้าต้องการ”

คำตอบสั้น ๆ ส่งกลับมา ถึงจะเป็นน้ำเสียงเคร่งขรึมเมื่อฟังผ่าน ๆ ทว่า
ยุนแจอรู้ดีว่ามีความรักใคร่เจืออยู่ในนั้น

ทั้งคู่เดินลงเนินเขาช้า ๆ เพื่อยุนแจอแล้ว ยูสทัสมักจะพาอีกฝ่าย
ออกไปเดินเล่นเมื่อมีเวลาว่าง แม้ส่วนใหญ่จะเป็นการเดินเล่นในสวน แต่
หากเขาว่างหลังจากยุ่งมานานเหมือนเช่นวันนี้ ก็พายุนแจอออกไปเดินเล่น
ที่นอกปราสาท

ยุนแจอชอบออกไปนอกปราสาทเป็นพิเศษ รู้สึกเหมือนได้สูดอากาศ
บริสุทธิ์อย่างที่ควรจะเป็น และเพราะรู้ว่ายุนแจอรู้สึกเช่นนั้น ยูสทัสจึงพยายาม
ใช้เวลาเดินเล่นอย่างเชื่องช้าให้มากที่สุดเมื่อได้ออกมานอกปราสาท

“ข้างล่างนี้มีคนอาศัยอยู่ด้วยเหรอครับ”

ยุนแจอถามพลางชี้ไปยังหลังคาเล็ก ๆ ที่มองเห็นตรงเนินเขา

“แน่นอน สิ่งที่เราเห็นตรงนั้นล้วนเป็นหมู่บ้านทั้งหมด”

ยุนแจอพยักหน้า

คนในปราสาทคือผู้ที่ถูกคัดเลือกมา ได้ยินว่าคนเหล่านั้นต้องได้รับ
การฝึกฝนเป็นพิเศษเพื่อให้สามารถรับใช้อยู่ข้างกายเทพเจ้าได้ เอบเนอร์กล่าว
เสริมว่า “ดังนั้นในฐานะคูครองของดยอร์ดแล้วย่อมมีสิ่งที่จะต้องเรียนรู้มากมาย”
ซึ่งทุกครั้งที่ได้ยินเรื่องนั้น ยุนแจอุมักจะยิ้มอย่างไร้เดียงสาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไป

มารยาทหรือลำดับขั้นตอนภายในปราสาทเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและยุ่งยากแค่ไหน แค่นั่งฟังอบรมครูเดียวเขารู้ซึ่งแล้ว ดังนั้นขุนแจวจึงอยากรู้เรื่องราวของคนที่อยู่นอกปราสาทมากกว่า จนแอบมีมุมทาม ๆ ซึ่งมองว่าคนเหล่านั้นไม่ต้องคอยรักษามารยาทด้วย ดีจะตาย

“น่าจะใช้เวลามือเย็นแล้วนะครับ มีวันล่อยขึ้นมาด้วย”

“หากเจ้าหิว เราสามารถแะกินอาหารที่ใดก่อนก็ได้”

ยูสท์สเป็นดยอร์ดของดินแดนนี้ เขาสามารถหาได้ทุกสิ่งในดินแดนนี้ขอเพียงปรารถนา

“ไม่ละครับ บ้านเราก็มียะไปกินข้าวบ้านคนอื่นทำไม”

“บ้านเรา” การเลือกใช้คำนั้นทำให้รูปตาของยูสท์สผ่อนคลายลง

เล็กน้อย

บางครั้งลาเมียตัวน้อยก็พูดสิ่งที่น่าขมขื่นเช่นนี้โดยไม่รู้ตัว ยูสท์สเอื้อมมือไปกุมแก้มนุ่ม ทว่าสัมผัสเย็น ๆ บนแก้มกลับทำให้ยูสท์สฉิวหน้าเล็กน้อย

“ไม่หนาวรี”

“ครับ? เอ่อ ก็นิดหน่อยครับ แต่ไม่เป็น...”

เขายังพูดไม่ทันจบประโยค ยูสท์สก็ถอดเสื้อคลุมที่สวมอยู่ให้ ขุนแจอูเงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยดวงตากกลมโตขณะร่างกายมีเสื้อคลุมตัวใหญ่ทาบทับ

นัยน์ตาสีครามแสนอ่อนโยนสบตากับขุนแจอู เพียงเท่านั้นก็ทำเอาใบหน้าของชายหนุ่มร้อนผ่าวจนต้องรีบกำหน้าจูดทันที

“ผมไม่เป็นไร...แต่ก็ขอบคุณครับ”

“หากเจ็บขาที่บอกนะ ข้าจะได้อุ้มไป”

“ช่างเถอะครับ แข็งแรงชะขนาดนี้ พูดอะไรเนีย”

เวลานี้ข้าของขุนแจอูเกือบจะเป็นปกติแล้ว เขาเคยเป็นนักกีฬามาก่อน จึงไม่มีทางรู้สึกเหนื่อยจากการเดินเล่นแค่นี้ ถึงอย่างนั้น บ่อยครั้งที่ยูสท์สมักจะอุ้มเขาเหมือนเมื่อก่อน ถึงขุนแจอูจะชอบที่เป็นแบบนี้ ทว่าอีกใจหนึ่งเขาก็เขินอายมาก

“ผมจะเดินดี ๆ อย่าห่วงเลยครับ”

ยูสท์สก็่มมองลาเมียที่กล้าหาญโดยใช้เหตุผลทางขบคิดด้วยความ
เสียดายว่าคิดผิดที่รักษาให้หรือไม่ บางครั้งเขาก็นึกถึงลาเมียที่ส่งเสียง
โอดครวญเหมือนคนแก่เช่นแต่ก่อน ในตอนนั้นหากบอกจะอุ้ม ลาเมียก็จะ
ผากร่างกายไว้โดยที่ไม่ต้องพูดซ้ำ แต่เดี๋ยวนี้กลับปฏิเสธถึงเก้าในสิบครั้ง

“ให้วิ่งลงไปยังได้เลยนะครับ”

ยูนแจอูยี่ดอกพลางคุยโว เมื่อรับรู้ถึงสายตาของยูสท์สก็่มมองมาอย่าง
แปลกประหลาด

“ช่างเถอะ เดี่ยวลื้มก๊ลิงไปจะเจ็บตัวเปล่า ๆ”

“หักชะการเคลื่อนไหวของผม ต่อให้อยู่ที่ไหนก็ไม่มีเสียงรบกวนใครเลย
นะครับ ใครจะไปก๊ลิงกัน”

ยูสท์สก็่มกระตุกยืม ยูนแจอูยี่ตะโกนอย่างฉุนเฉียว

“จะก๊ลิงหรือไม่ก๊ลิงก็ลองวิ่งดูไหมล่ะครับ พนันกันไหมล่ะ”

“เอาลี”

“ดี!” ยูนแจอูยี่พร้อมถอดเสื้อคลุม แล้วเริ่มวิ่งลงเนินเขาไปทั้ง
แบบนั้น เป็นการเคลื่อนที่ที่ทั้งเบาและรวดเร็วมาก ยูสท์สก็่มขมวดวิ่ง
ตามไป แล้วชายหนุ่มก็ลงเนินเขาได้ภายในชั่วพริบตา

“ชนะแล้ว!”

ยูนแจอูยี่หันกลับไปมองพลางชูมือทั้งสองข้างขึ้น ร่างของยูสท์สก็่มกำลัง
เดินลงจากเขาขยับมาอยู่ตรงหน้าเขาภายในชั่วพริบตา ยูนแจอูยี่หม่อมอง
ภาพนั้นและตระหนักได้อีกครั้งว่ายูสท์สก็่มเป็นเทพเจ้าของโลกนี้

“เจ้าชนะสินะ”

“ใช่ครับ เดี่ยวนี้ผมไม่ลื้มก๊ลิงเหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

“ถึงเป็นอย่างนั้นก็ดี”

“ทำไมล่ะครับ! ข้าจะแผลกจนหกล้มมีอะไรดีกัน”

“ข้าชอบของข้าก็พอ ต้องมีเหตุผลด้วยหรือ”

“...!”

ใบหน้าของยูนแจอูยี่เปลี่ยนเป็นแดงก่ำจากการจู้จี้จกจกที่ไม่ทันคาดคิด
เขาควรจะแย้งอะไรบางอย่าง แต่กลับนึกคำพูดที่เหมาะสมไม่ออก

“ปัญหาคือรสนิยมคุณห่วยไรงับ เรื่องนั้นก็ด้วย”

ยูสท์สหัวเราะโดยไม่พูดอะไรขณะรับไหล์ยูนแจอูเข้ามาโอบกอด เขาจูบกระหม่อมชายหนุ่มพลางกระซิบบอก

“ข้าจะอุ้มเจ้าเอง”

ยูนแจอูพยักหน้าเล็กน้อย จากนั้นมือของยูสท์สก็เคลื่อนมาโอบเอวเขาไว้

“จับให้แน่น ๆ ละ”

ยูนแจอูคล้องคอแกร่งเมื่อได้ยินคำนั้น เขาพิงใบหน้าบนปากกว้างพลางเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ถูกย้อมไปด้วยความมืด

“ดวงอาทิตย์ตกเร็วจังนะครับ”

“เพราะเป็นฤดูหนาวแล้วนะสิ”

ยูนแจอูตกใจจึงเงยหน้าขึ้น

“ที่นี่มีฤดูด้วยเหรอครับ”

“แน่นอนสิ”

“อ้อ อย่างนั้นสินะ”

สวนภายในปราสาทเป็นฤดูใบไม้ผลิเสมอ ส่วนที่เชื่อมต่อกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในปราสาทก็มีหิมะตกลงมาตลอด ดังนั้นยูนแจอูจึงไม่เคยสัมผัสถึงการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลของที่นี่เลย

“ถ้าหิมะจะตกด้วยไหมครับ”

“น่าจะตกวันนี้นะ”

ห้องนาคาครึ้มฟ้าครึ้มฝน หิมะที่ตกด้านนอกสวนของยูสท์สนั้นก็งดงามทว่ากลับไม่ได้ให้ความรู้สึกสมจริง เขาเลยคิดว่าหากเป็นหิมะที่มองเห็นภายนอกปราสาทคงจะเป็นหิมะจริง ๆ

“ตกวันนี้จริง ๆ เหรอครับ”

“ใช่”

ยูสท์สตอบหลังจากหลับตาแล้วลืมตาอีกครั้ง เขาอ่านกระแสอากาศยูนแจอูชอบใจพลางส่งเสียงเอะอะราวกับเด็ก ๆ

“งั้นก็เป็นหิมะแรกสิครับ ถ้าเกล็ดใหญ่ด้วยก็คงจะดี”

“หากเจ้าชอบให้ตกเยอะๆ ข้าจะทำให้”

“ทำได้ด้วย...สินะครับ”

“หากเจ้าต้องการข้าก็จะทำเช่นนั้น”

“โอเคครับ ไหนๆ ก็ตกแล้ว ขอแบบหนักๆ เลยนะครับ”

ว่ากันว่าเมื่ออายุมากขึ้นจะเริ่มหงุดหงิดกับการที่หิมะตก แต่สำหรับ ยุนแจอู แค่เห็นหิมะเขาก็อารมณ์ดีแล้ว ยูสท์สทบกล่อมแผ่นหลังของเขา พลาจตอบรับเบาๆ

“ได้สิ”

หิมะเริ่มโปรยปรายจากท้องฟ้าทันทีที่คำนั้นสิ้นสุดลง ต่อมามันก็ ตกหนักๆ อย่างที่ยุนแจอูต้องการ

การคบกับเทพเจ้ามันดีอย่างนี้เองสินะ

ยุนแจอูคิดขณะมองหิมะที่ตกลงมาไม่ขาดสาย หว่าจู่ๆ ก็เกิดสงสัยว่า วันนั้นวันที่เท่าไร

“วันนี้วันที่เท่าไรเหรอครับ ปีนีเหลือเวลาอีกกี่วันเหรอ”

“เหลือไม่ถึงสิบวันก่อนเข้าอาเรน”

“อาเรนคืออะไรครับ”

“ชื่อของปีถัดไปนะ”

“หมายความว่ามิชื่อทุกๆ ปีเลยเหรอครับ”

“ใช่”

“ว้าว แล้วใครเป็นคนตั้งเหรอครับ”

“ข้าเอง”

“...”

“หรือพูดให้ถูกก็คือเหล่าดยอร์คจะสลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันตั้ง แต่ปีหน้าเป็นตาของข้า และข้าก็ตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว”

“เหรอครับ ถ้างั้นครั้งหน้าลองตั้งว่ายุนแจอูดูลิครับ”

ยูสท์สทยกยิ้มแล้วพาดเข้าที่หลังยุนแจอูอย่างแรง ชายหนุ่มบิตตัว พลาจร้องโอดโอย

“ทำไมล่ะครับ! ตั้งเป็นชื่อผมหน่อยไม่ได้เหรอ ชื่อผมออกจะเพราะนะ”

“แล้วใครบอกกันว่าชื่อเจ้าน่าเกลียด”

“ก็แล้วมันทำไมล่ะครับ!”

ขุนแจจู้คิดว่าไหนๆ ก็เป็นถึงแฟนของเทพเจ้าแล้ว ถ้าได้ลองใช้ชีวิตในปีที่เป็นชื่อตัวเองคงจะโรแมนติกกันดู ที่จริงเขาก็แค่คิดเล่นๆ แหละ แต่พอเห็นยูสท์สทำหน้าตาจริงจังขนาดนั้นก็อดจะเสียความรู้สึกไม่ได้

“ข้าไม่อยากจะยินชื่อเจ้าจากปากคนอื่น”

“...”

“ข้าไม่สนว่าในโลกของเจ้า หมาแมวที่ไหนจะเรียกได้หรือไม่ แต่ที่นี่จะต้องมีเพียงข้าที่เรียกชื่อนั้น”

“เชิญเลยครับ...”

ดูท่าเหมือนนี่จะยังติดใจคำว่า ‘หมาแมว’ ที่เคยออกมาจากปากเขาอยู่
ข้างเจ้าคิดเจ้าแค้นจริง ๆ เลยนะ

ขุนแจจู้หัวเราะแห้ง ๆ พลังพิศษะกับปากว่างอีกครั้ง ยูสท์สหันเสื้อคลุมรอบตัวให้ขุนแจจู้ใหม่ ไม่นานไอรุ่นก็เข้ามาปกคลุมร่างกาย

หิมะเริ่มผลิบานราวกับดอกไม้เหนือเนินเขา จู่ๆ ขุนแจจู้ที่กำลังจับจ้องภาพงดงามก็โผล่ขึ้นมา

“ถ้าอีกไม่นานก็จะคริสต์มาสแล้วสินะ”

“มันคืออะไร”

“ก็คล้ายๆ กับประเพณีของฝั่งเรานะครับ อิม พุดง่าย ๆ ก็คือเป็นวันที่คู่รักจะได้ใช้เวลาดี ๆ ร่วมกัน”

“แล้ววันนั้นเขาทำอะไรกันบ้างล่ะ”

ยูสท์สมักจะแสดงความสนใจประเพณีของโลกโน้นอยู่บ่อยครั้ง

“ก็แค่แลกของขวัญ กินเค้ก อิม ไปโรงแรม...ฮ่า ๆ กะ...ก็แค่มีช่วงเวลาดี ๆ ร่วมกันนะครับ”

“หากมีสิ่งที่ยากทำก็บอกข้าได้นะ ข้าจะรับฟังตามที่เจ้าปรารถนา”

น้ำเสียงที่พุดแบบนั้นฟังดูอ่อนหวานเป็นพิเศษ ขุนแจจู้กระชับมือที่โอบรอบคออีกฝ่าย

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ค่อยอยากได้อะไร”

“เจ้านี่ช่างไร้ความโลภอย่างน่าประหลาด”

“น่าประหลาดยิ่งไฉนครับ ไม่มีก็คือไม่มี”

ที่จริงแล้วขุนแจ้ไม่ได้ให้ความสนใจกับอะไรเป็นพิเศษนอกจากเล่นฟุตบอลให้เก่ง ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น ต่อให้มาลิกจะส่งรูปปั้นทองคำกะสลักขนาดใหญ่มาให้หรือไม่ เขาก็ไม่ได้ใส่ใจ ถึงได้มาแล้วก็ไม่ได้รู้สึกชอบคุณลัคนิด ทว่าทางไม่แย่นั้นทำให้มาลิกกระวนกระวายใจจนส่งรูปปั้นสิงโตตัวใหญ่กว่าเดิมมาให้เพิ่ม และเมื่อเกิดเหตุการณ์ทำนองนั้น ขุนแจ้ก็มักจะถูกลูสท์สทรมานบนเตียงไม่หยุดหย่อน จนพลอยเกลียดการรับของขวัญไปเลย

“เอาเป็นว่าลองคิดดูแล้วกัน เพราะเจ้าชนะพนันนี่”

ขุนแจ้ก็ยิ้มพลางพยักหน้า

“ได้ครับ ไว้ผมจะลองคิดดู”

ลูสท์สตอบรับว่า “ได้ดี” พลางลูบแผ่นหลังขุนแจ้ ชายหนุ่มหลับตาและเริ่มครุ่นคิดว่าตนเองต้องการอะไร

“เท่านั้นพอหรือไม่” ยาเรนบาร์มถาม

ขุนแจ้มัวแต่ทำตาเป็นประกายจนไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

“เท่านั้นก็พอรี”

คราวนี้ยาเรนบาร์มหันไปถามลูสท์ส อีกฝ่ายพยักหน้าหลังจากเห็นสีหน้าของขุนแจ้

“เสร็จแล้วก็ไปเสีย”

ยาเรนบาร์มยิ้มพริ้มเมื่อได้ยินลูสท์สพูดเช่นนั้น

ความปรารถนาที่ขุนแจ้ขุ่นขึ้นได้ระหว่างกลับจากการเดินเล่นก็คืออยากลองทำต้นคริสต์มาส คำที่เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกในชีวิต ลูสท์สบอกให้ขุนแจ้อธิบายอย่างละเอียดว่ามันคือสิ่งใด

ยุนแจอูสรرهاทั้งคำพูดและท่าทางอันงดงามทั้งหมดทั้งมวลมาอธิบายถึงต้นคริสต์มาสให้ยูล์ทส์ฟัง หลังจากฟังคำอธิบายนั้นเจียบ ๆ ยูล์ทส์ก็ยืนกระดาษาให้พร้อมขอให้เขาลองวาดรูปทรงพื้นฐานของต้นคริสต์มาส

ยุนแจอูพยายามวาดอย่างสุดฝีมือ เขาตั้งใจวาดให้ออกมาสวยกว่าต้นคริสต์มาสที่อยู่ในความทรงจำจนเหงื่อกาฟแตกพลั๊ก ฝีมือการวาดรูปของยุนแจอูที่ห่วยแตกถึงขั้นได้ยินคำสบประมาทจากมาลิกว่าจะมีมือไปเพื่ออะไรนั้น กลับทำออกมาได้ดีไม่ใช่เล่นในรอบนี้

ยูล์ทส์ถือรูปนั้นออกไปนอกปราสาทเพื่อตามหาต้นไม้ที่คล้ายกันที่สุด แต่ก็กลับมาเมื่อเปลอย่างคาดไม่ถึงในกลางดึกคืนนั้น เนื่องจากหาต้นไม้ที่เหมือนกันไม่พบ แม้ยุนแจอูจะบอกว่าเอาแค่นั้นไม่ว่าใหญ่ที่คล้ายกันก็พอแต่ยูล์ทส์ก็ไม่ฟัง

“ช่างดื้อรั้นโดยเปล่าประโยชน์จริง ๆ”

ยุนแจอูบ่นมึมงำ เพราะรู้ว่าเขาไม่สามารถทำลายความตื้อดั่งของอีกฝ่ายในเวลาแบบนี้ได้ จึงได้แต่ปล่อยให้ทำตามนั้น

เมื่อไรก็ตามที่ยุนแจอูเล่าเรื่องของโลกฝั่งโน้นให้ฟัง ยูล์ทส์จะสนใจในรายละเอียดมากกว่าปกติหลายเท่า ราวกับพยายามชดเชยเรื่องที่เขาไม่สามารถกลับไปได้อีกแล้วให้ได้มากที่สุด

มันมีความแตกต่างกันระหว่างกลับไปไม่ได้กับไม่กลับไป ทว่ายุนแจอูไม่เสียใจเลย เพราะเขาต้องการกลับมาที่นี่ ใช่ว่าไม่คิดถึงฟุตบอล แต่เขาไม่สามารถแสดงความรู้สึกนั้นต่อหน้ายูล์ทส์ได้ และเขาก็ไม่ยอมทำแบบนั้น

สุดท้ายยูล์ทส์ก็ค้นตำราทุกเล่มจนพบต้นไม้ที่ลักษณะเหมือนกันก่อนจะออกเดินทางไปยังดินแดนที่มีต้นไม้ั้น มันคือดินแดนที่ดยอร์ดยาเรนบาล์ม เมเดน แห่งแดนตะวันตกปกครองอยู่

“เสร็จอะไรเล่า ข้ายังไม่เสร็จธุระ ไม่ได้เจอเจ้าทองตั้งนาน ขอมองให้สมกับราคาต้นไม้หน้อยสิ”

ยาเรนบาล์มได้กลับด้วยรอยยิ้ม

ยูล์ทส์ไม่ค่อยสบอารมณ์ และไม่พอใจที่ยาเรนบาล์มมักใช้กลอุบายชักชวนยุนแจอูให้ไปที่ปราสาทของตัวเองทุกครั้งที่มีโอกาส

สถานการณ์ในตอนนี้อย่างไร แม้เขาจะประกาศรับรองลาเมียขุนแจอยู่ในฐานะ
คู่ครองอย่างเป็นทางการแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถจัดพิธีได้

ขุนแจที่เป็นลาเมียจะต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเกินหนึ่งปีจึงจะจัดพิธีบริเณ
ในการรับรองคู่ครองได้ ไม่มีใครรู้ว่ายุสทัสเฝ้าทำเครื่องหมายบนปฏิทิน
ในทุก ๆ วัน

“เจ้าทอง เป็นอย่างไร ต้นไม้ที่เจ้าต้องการคือสิ่งนี้ละสิ”

ขุนแจพุกหน้าให้กับคำถามของยาเรนบาล์มขณะยังคงอ้าปากค้าง
ตอนที่ยาเรนบาล์มนำเมล็ดพันธุ์ในกระเปาะเล็ก ๆ ที่ติดตัวมาปลูกลงบนพื้น
เขายังทำหน้าเนือย ๆ อยู่เลย แต่ทันทีที่เมล็ดพันธุ์นั้นเติบโตเป็นต้นสน
ขนาดใหญ่จนเกือบจะแตะดวงจันทร์ภายในพริบตา ดวงตากลมโตของขุนแจ
ก็เปล่งประกายระยิบระยับไม่หยุด

“ว้าว เจ๋งสุด ๆ ไปเลยครับ ไอนี้เนะ”

ขุนแจพึมพำเหมือนพูดคนเดียว

มันเป็นต้นสนที่มีรูปร่างสมบูรณ์แบบตามแบบฉบับในหนังสือเทพนิยาย
แทบทุกเล่ม ยิ่งกว่านั้นยังใหญ่โตมาก ถึงขนาดเกณฑ์ข้ารับใช้มาช่วยก็ยังต้อง
ใช้เวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ กว่าจะประดับของตกแต่งได้หมด

“คุณไปหาต้นไม้แบบนี้มาจากไหนหรือครับ”

เมื่อเห็นขุนแจถามพลางชี้ไปทางต้นไม้ ยาเรนบาล์มก็เลียริมฝีปาก

“เลาร์ เหตุใดเจ้าไม่แก้ไขปากของเจ้าทองด้วยเล่า ให้ข้าฟังเข้าใจบ้างสิ”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องเข้าใจ”

บนโลกนี้มีเพียงยุสทัสเท่านั้นที่สามารถเข้าใจคำพูดของขุนแจได้ นี่ถือเป็น
ตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้สามารถรับรู้ได้ว่า หมอนั้นที่ภายนอกดูสุภาพเรียบร้อย
แท้จริงแล้วโลกมากเพียงใด

“เจ้าทอง หากมาหาข้า ข้าจะแก้ไขปากให้เจ้าเอง หากคิดจะอยู่ที่นั่นต่อ
เจ้าเองก็จะได้สื่อสารง่ายขึ้นด้วยไม่ใช่หรือ”

“โอ๊ะ จจริงหรือครับ”

พอเห็นขุนแจดูสนใจ ยาเรนบาล์มก็กล่าวต่อด้วยความตื่นเต้น

“เจ้าเองก็อดอึดนี้หนา ไม่จริงหรือ”

“ก็อีต้อตนิตหน้อยแหละครับ”

มันต้ออีต้อตอยู่แล้วกับการที่ฝ่ายตรงข้ามไม่เข้าใจคำพูดของเขา แต่
ก็เชื่อว่าไม่มีข้อติดอะไรเลย

“อีต้อตละสิ มาที่ปราสาทแห่งแดนตะวันตกสิ ข้าจะปรับแก้ปากของเจ้า
ให้เอง จากนั้นไหนๆ ก็มาแล้ว หึๆ”

ขุนแจจุกยืมเมื่อรู้สึกว่ายายาของยาเรนบาร์มกำลังกวาดมองขา
ของเขาอยู่

“โรคจิตอย่างนายยังมีหน้าจะมาพูด ใส่หัวไปเลยครับ”

“ติละสิ เจ้าเองก็อยากมาใช่หรือไม่”

“ฮ่าๆๆๆ บอกให้ใส่หัวไป”

ข้อดีที่ว่าเป็นสิ่งนี้ ในโลกนี้มีเพียงเขาที่สามารถพูดจาล้อๆ กับ
ดยอร์ตได้ ขุนแจจุกยืมขณะพรั่งพรูสิ่งที่อยากพูดใส่ยาเรนบาร์มต่อไป

ยูลัทสทาบพับฝ่ามือลงบนกระหม่อมของขุนแจจุก

“ลาเมีย”

เพียงคำคำเดียวแต่บรรจุความหมายเอาไว้มากมาย ขุนแจจุกพยักหน้า
อย่างว่าง่าย มันหมายถึงอย่างน้อยก็ควรรักษามารยาท แม้อีกฝ่ายจะไม่เข้าใจ
ก็ตาม

ที่แบบนี้ฉันมาสุภาพโดยใช้เหตุ

ขุนแจจุกทำปากยื่นพลางเบนสายตากลับไปมองต้นไม้

“ว่าแต่แบบนี้เมื่อไหร่จะตกแต่งเสร็จล่ะครับ ทำทั้งวันยังไม่เสร็จเลยมั้ง”

“เจ้าต้องการประดับสิ่งใด”

ขุนแจจุกส่งเสียงอึมเมื่อได้ยินคำถามจากยูลัทส จากนั้นก็พูดสิ่งที่นึกได้
ในหัวออกมา

“รีบขึ้นแล้วก็...ลูกบอลกากเพชร เอาสีเขียว สีแดง สีทอง สีเงิน
เอาเป็นว่าเอาสีสวยๆ มาให้หมดเลยครับ!”

พอขุนแจจุกพูดจบ ของประดับตกแต่งก็เริ่มห้อยระย้าไปตามต้นไม้มัน
เขาปรบมือชอบใจใหญ่

“สุดยอด! เยี่ยมไปเลย! ขอตรงนั้นเพิ่มอีกหน่อยสิครับ แล้วก็ขอตุ๊กตา

หิมะ “ไม่รู้จักตุ๊กตาหิมะหรือครับ หน้าตาแบบนี้ละ”

ยูนแจอูโกยหิมะที่อยู่บนพื้นให้เป็นก้อน จากนั้นก็เริ่มปั้นตุ๊กตาหิมะ ยานเรนบาร์มวางมือลงบนตุ๊กตาหิมะที่ยูนแจอูปั้น ไม่นานมันก็ขยับและวิ่งไต่ขึ้นไปบนต้นไม้ราวกับมีชีวิต

“โอโฮ!”

ไม่จบแค่นั้น เหล่าตุ๊กตาหิมะที่อยู่ในทุ่งหิมะต่างลุกขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงแล้วปีนขึ้นไปบนต้นไม้

“เจ๋งสุดๆ เท่มากเลยครับ!”

แม้ท่าทีของยูนแจอูที่ดูชื่นชอบพลังของยานเรนบาร์มจะทราบดี ยูสท์สออยู่พอสมควร แต่เขาก็ยอมปล่อยไป เนื่องจากวันนี้เป็นวันที่เขาจะรับฟังความปรารถนาของเด็กคนนั้น

“ต้องการสิ่งใดเพิ่มอีกหรือไม่” ยูสท์สถาม

ยูนแจอูตอบว่า “หลอดไฟครับ”

“หลอดไฟรี”

“อา ที่นี้ไม่มีหลอดไฟสินะ อิม แบบว่าที่คล้ายกับลูกบิดเล็ก ๆ และด้านในมีแสงนะครับ แต่ที่นี้ไม่มีไฟฟ้า คงจะเป็นไปไม่ได้...”

ทันทีที่ยูสท์สขยับมือ แสงสว่างเล็กๆ ก็ติดที่ปลายกิ่งไม้ ภายในชั่วพริบตา ต้นไม้ก็เริ่มส่องสว่างราวกับมีหลอดไฟประดับนับพันดวง

“ว้าว...”

เป็นภาพแสงงดงามราวกับมีอัญมณีประดับอยู่ในทุกกิ่งก้าน

จากนั้นยูสท์สก็ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ต้องการสิ่งใดอีกหรือไม่”

“ดาวประดับครับ”

“ดาวรี จะให้ชื่อนามาจากท้องฟ้าให้หรือ”

ความลึกลับเล็กน้อยผุดขึ้นบนใบหน้าของยูสท์ส

ยูนแจอูส่ายหน้าพาลางปฏิเสธรว่า “ไม่ครับ ไม่ใช่แบบนั้น ขอให้คบกับดยอร์ดของโลกนี้ยังงั้น แต่ผมก็ไม่ใช้คนไร้จิตสำนึกขนาดนั้นนะ ที่ผมหมายถึงก็คือ...”

ขณะที่ยูนแจอูกำลังจะใช้นิ้ววาดรูปดาว ยูสท์สก็คว้าต้นคอของเขาเข้า

มากักขังไว้ในอ้อมอก ก่อนจะประทับจับตรงต้นคอที่โผล่พ้นเสื้อ ซึ่งไม่ได้มีเพียงยุนแจอูที่ตกใจกับการกระทำแบบป่วนป่วนนั้น

“ทำอะไรของเจ้าเนี่ย!” ยาเรนบาล์มโกรธจนหน้าแดงก่ำ

“เพราะลาเมียพูดจาด่าเ็นดูเกินไปนะสิ”

“ผมทำอะไรครับ! ผมไปพูดตอนไหนเนี่ย!”

ใบหน้าของยุนแจอูก็แดงก่ำไม่แพ้กัน แม้ยูนสัทสจะชอบแสดงความรักโดยไม่สนสายตาผู้คนเป็นปกติ แต่คราวนี้นั้นออกจะกะทันหันเกินไปมาก

“เจ้าทองกล่าวว่ะอะไรซะ!”

ยาเรนบาล์มที่ไม่เข้าใจคำพูดของยุนแจอูแผดเสียงดังลั่น

“คู่ครอง”

“อะไรนะ”

“ว่าไงนะครับ”

“ลาเมียบอกว่าเป็นคู่ครองของข้า”

“ผมไปพูด...”

ลำคอของยุนแจอูที่กำลังตะโกนว่า ‘ตอนไหน’ ร้อนวูบ เพราะนึกขึ้นได้ว่าพูดอะไรคล้าย ๆ กันไปโดยไม่รู้ตัว

ยาเรนบาล์มแค้นเสียงขึ้นจุกหลังสำรวจปฏิบัติการของยุนแจอู เขาอุตสาหัสสละเวลานำเมล็ดพันธุ์มาถึงที่นี่ และปลูกมันในหิ้งอกงามท่ามกลางความวุ่นวาย แต่สิ่งที่ได้รับกลับมากลับเป็นการแสดงความรักแสนบาดตานั่นแหละหรือ

“ข้าควรจะถอนต้นไม้ที่ออกมาเสีย เวรเถอะ”

ยุนแจอูที่ได้ยินเสียงบ่นพึมพำหันไปมองแล้วร้องเฮ้ย

“ไม่ได้嘛ครับ ห้ามถอนนะ”

ยุนแจอูรีบวิ่งไปเกาะติดยาเรนบาล์มราวกับอีกฝ่ายจะถอนต้นไม้ทิ้งเสียเดี๋ยวนี้

“ทำไมถึงเอาของที่ให้แล้วกลับไปละครับ ชี้เหนียวจัง”

เขาทำหน้าที่หนึ่งเด็กที่ถูกแย่งลูกอมจากมือไป ยาเรนบาล์มมีท่าทีอ่อนลงอย่างมากเมื่อมองยุนแจอูทำหน้าเบะ

“ถอนเลยดีหรือไม่นะ”

“บอกว่าย่าถอนไปครับ”

ขุนแจจู่ตะโกนอย่างร้อนรน พอเห็นเขาทำท่าจะถอนต้นไม้ ลาเมียตัวน้อยก็เลิกคิ้วสูงอย่างตกใจ มันสนุกมากจนยาเรนบาร์ลัมไม่อยากหยุดแก่ง ยูสท์สทนดูไม่ได้อีกต่อไปจึงดึงไหล่ลาเมียเข้ามา

“พอได้แล้ว”

“หมอนั่น ไม่สิ ดยอร์ดยาเรนบาร์ลัมบอกว่าจะถอนต้นคริสต์มาสนี่ครับ!”

“ถอนไม่ได้หรอก สิ่งที่ยังรากลงในแผ่นดินของข้าแล้ว แม้แต่หญ้าเพียงต้นเดียวก็ต้องได้รับอนุญาตจากข้าก่อนจึงจะสามารถถอนได้”

พอได้ยินอย่างนั้นความโล่งใจก็ผุดขึ้นบนใบหน้าขุนแจจู่ แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น

“ทำไมถึงพูดคนอื่นทั้งที่ความจริงถอนไม่ได้ล่ะ! ทำแบบนั้นแล้วยังมีหน้าเป็นเทพเจ้าของโลกนี้อยู่อีกหรือฮะ!”

ยาเรนบาร์ลัมมองขุนแจจู่ตะโกนปาว ๆ พลงยกยิ้มมุมปาก

“เหตุใดเจ้าทองที่ไม่เจอกันนานถึงได้ไ้มารายทและนำเอ็นดูเช่นนี้กัน ไม่สิ คล้ายว่าจะนำเอ็นดูมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ”

“ตอนนั้นผมไม่ใช่เจ้าทองแล้วครับ”

เขาชี้ที่เส้นผมของตัวเองซึ่งกลับมาเป็นสีดำเหมือนเดิมแล้ว ส่วนสีดำแม้ไม่รู้ว่เพราะอะไรถึงยังเป็นสีอำพันอยู่ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจมากนัก คิดว่าเดี๋ยวก็คงกลับมาเป็นเหมือนเดิมในสักวันหนึ่ง

ยาเรนบาร์ลัมเสริมทำเป็นฟังไม่ออกทั้งที่พอจะเข้าใจคร่าว ๆ

“เจ้าทองผู้น่ารัก หากเบือ่ดุ่นของยูสท์สวันใดก็ตามที่ปราสาทของข้าได้ทุกเมื่อเลยนะ ถูกดุ่นเดิม ๆ ตอกกระแทกเช่นนั้นคงจะเบือ่แยะ คิดเสียว่ามาเปลี่ยนบรรยากาศลองชิมรสชาติใหม่ ๆ บ้างก็ได้เนิ่นา”

“ฮือ...”

ขุนแจจู่ถอนหายใจ ให้ตายสิ คนที่พูดเรื่องอย่างว่าได้น้ำตาเฉยขนาดนี้ ทำอย่างไรถึงได้ขึ้นเป็นดยอร์ด์ได้ละเนี่ย

“ไม่มีทางเบือ่หรือก”

ยาเรนบาร์มได้ยินประโยคที่ยูสท์สพูดประหนึ่งรำพึงรำพันอย่างชัดเจน
“อย่ามั่นใจมากเกินไปจะดีกว่ามั้ง”

ยูสท์สกระตุกยิ้มให้กับคำพูดถากถางนั้น ก่อนจะใช้มือกุมรอบลำคอ
ของยูนแจอุพลางถามอย่างรักใคร่

“คอเจ้าดีขึ้นบ้างหรือยัง”

“ครับ?”

“เห็นเจ้าเอาแต่ร้องไห้จนรุ่งสาง ข้าเลยกังวล”

“ผมไปร้องไห้ตอน...”

“เรารู้สึกดีนะก็ได้อยู่ แต่เห็นเจ้าร้องขนาดนั้น ข้าเลยเป็นห่วงนะสิ”

“อย่าลืครับ! ทำไม่ถึงพูดอะไรแบบนี้เนี่ย! หยุตเลยนะ!”

ยูนแจอุพยายามจะปิดปากยูสท์ส ทว่าอีกฝ่ายยังคงใช้น้ำเสียงนุ่มนวล
พูดเรื่องลามกไม่หยุด

“เดี๋ยวนี้ข้ายังไม่ทันได้แตะต้องเจ้าก็ร้องครางเสียขนาดนั้นแล้ว
เป็นเด็กเป็นเล็ก เอาแต่หมกมุ่นในกามเช่นนี้ ต่อไปจะอย่างไรเล่า”

“บอกว่าย่าพูดไป!”

ยูนแจอุทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ส่วนยาเรนบาร์มนั้นถึงกับหัวเราะ
ก็ไม่ได้ ร้องไห้ก็ไม่ออก

ยูนแจอุเอื้อมมือไปปิดปากยูสท์ส ทว่ายูสท์สกลับคว่ำมือนั้นมาจูบที่นิ้ว

“บอกให้หยุดไปครับ! พอเถอะ!”

ยูนแจอุรีบชักมือกลับเหมือนโดนไฟลวก มันให้ความรู้สึกร้อนวูบวาบ
ไปถึงปลายนิ้ว

“ทำไมเล่า”

“ถ้าจะพูดขนาดนี้ก็เขียนติดกำแพงปราสาทไปเลยสิครับ ว่าทำเรื่อง
อย่างว่ากับผม”

“ติดดีหรือไม่ละ”

“เลว!”

ยูสท์สบรรจบจูบหน้าผากลาเมียเบาๆ ก่อนจะตอบรับว่า “เข้าใจแล้ว”

ยาเรนบาร์มเบือนหน้าหนีไปทางอื่น ยูนแจอุถอนหายใจ ถึงยูสท์ส

จะชอบแห่เข้ามามากขึ้นหลายเท่าเมื่ออยู่ต่อหน้าดยอร์ดคนอื่นโดยเฉพาะ
ยาเซนบาล์ม แต่ครั้งนี้มันเกินไปจริง ๆ

“อย่าพูดเรื่องแบบนั้นต่อหน้าคนอื่นสิครับ”

“เพราะเหตุใดเล่า” มันเป็นเรื่องน่าเสียดายกับไม่รู้จริง ๆ

“คุณเป็นถึงดยอร์ดนะ ช่วยรักษาเกียรติหน่อยสิครับ มารยาทกับสิ่งที่
ควรปฏิบัตินะ ไม่รู้หรือครับว่ามันสำคัญ”

เมื่อเห็นยุนแจอุพุดเรื่องนั้นด้วยใบหน้าเคร่งขรึม ยูสท์สก็แค้นหัวเราะ
ออกมา

“ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงยังอ่านตำรามารยาทได้ไม่เกินหนึ่งหน้าลิ่ะ”

“...”

“หากมันสำคัญขนาดนั้น ตั้งแต่พุงนี้ไปข้างต้องเพิ่มชั่วโมงเรียน
ให้เจ้าเป็นสองเท่าเสียแล้ว”

ยุนแจอุอวดความรู้ที่แทบไม่เกี่ยวกับมารยาทที่ควรปฏิบัติภายใน
ปราสาทและการวางตัวในฐานะคู่ครองของดยอร์ด แม้หัวหน้าข้ารับใช้obenor
จะรังตัวไว้แล้วค่อย ๆ อบรมทีละเรื่อง ทว่าก็ดูจะไร้ประโยชน์ เพราะหาก
สอนหนึ่ง ยุนแจอุก็จะลืมถึงสอง หากวันนี้ต้องจำได้อย่างเด็ดฉิว วันรุ่งขึ้น
เขาก็จะลืมอีกครั้ง นั่นคือศักยภาพในการเล่าเรียนของยุนแจอุ

นั่นคือช่วงเวลาที่obenorหัวหน้าข้ารับใช้จากแดนเหนือกับไมนุหัวหน้า
ข้ารับใช้จากแดนใต้เริ่มส่งจดหมายถึงกัน ท้ายที่สุดobenorkียกมือยกเท้า
ยอมแพ้แล้วล่าถอยออกไป และยูสท์สก็เริ่มเข้ามาสอนมารยาทให้ยุนแจอุ
ด้วยตัวเองนับแต่นั้น

แม้จะชอบยูสท์สมากที่สุดในโลกนี้ แต่เขาก็ชอบยูสท์สในเวลาเรียน
ไม่ลงเด็ดขาด

ยูสท์สเป็นอาจารย์ที่เกือบจะเข้มงวดและเถรตรงที่สุดในโลก ยุนแจอุ
อยากไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งเมื่อถึงเวลาเรียน แต่ตอนนั้นกลับจะเพิ่มเป็น
สองเท่าเนี่ยนะ

ยุนแจอุหน้าซีดพูดอะไรไม่ออกหลังจากชุดหลุมศพและปิดฝาโลงด้วย
ตัวเองเป็นที่เรียบร้อย

“เจ้าทอง...อย่าบอกนะว่าจนปานนี้เจ้ายังจำวิธีทักทายที่ถูกต้องไม่ได้”
ยาเรนบารล์มเอียงศีรษะมามอง

ยูนแจอุหลบสายตาทูลางพูดตะกุกตะกักว่า “อะ...อะไรครับ”

“เลาว์ เจ้าเองก็ลำบากมามากสินะ”

“ข้าละจนใจจริง ๆ”

“นั่นสิ หากลำบากจนเบื่อแล้วก็ส่งมาให้ข้าเถิด”

ยาเรนบารล์มตบท้ายยูสท์สพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง ยูสท์สหัวเราะ
เนือย ๆ แล้วดึงมือของลูกพี่ลูกน้องออก

“ลาเมีย”

เสียงเรียบนิ่งของยูสท์สดังขึ้น ยูนแจอุค่อย ๆ หันหน้ากลับมา

“ดาวประดับที่เจ้าว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ลองบอกข้ามาสิ”

ได้เวลาประดับดาวซึ่งอยู่บนจุดสูงสุดของต้นคริสต์มาสแล้ว

ยูนแจอุตอบว่า “ได้ครับ” ก่อนจะใช้นิ้ววาดเป็นรูปดาวกลางอากาศ

“นี่เรียกว่ารูปดาว เป็นของประดับอันใหญ่ที่หน้าตาแบบนี้...”

ในวินาทีนั้นเอง ยูนแจอุก็รับรู้ถึงกระแสไฟฟ้าที่แล่นแปลบเข้ามายัง
ปลายนิ้ว เมื่อเงยหน้าขึ้น น้ำสีครามก็สาดเทลงมาเหนือศีรษะ

“อ้ากกกก!”

ยูสท์สและยาเรนบารล์มต่างเข้ามาทอดบังยูนแจอุที่ตกใจกลัวอย่าง
พร้อมเพรียงกัน ส่วนน้ำที่เทลงมาเหนือศีรษะก็กักขังอยู่รอบตัวพวกเขาใน
ชั่วพริบตา แม้จะเย็นเยือกเยือก แต่ก็ไม่ถึงกับหายใจไม่ออก มันแค่โอบล้อม
พวกเขาไว้ราวกับเป็นชั้นบรรยากาศเท่านั้น

ตอนนั้นเองที่ยูนแจอุตระหนักว่าคุ้นเคยกับความรู้สึกนี้ เมื่อเงยหน้าขึ้น
อีกครั้งก็เห็นค็อกชีในสภาพผมยาวกระเซอะกระเซิงเหมือนผีเข้ามายืนอยู่
ตรงหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เฮือก!

“สวัสดี เจ้าตัวน่าหม่า”

“อะ...อะไรเนี่ย ไม่มีใครเรียกสักหน่อย เลาว์เรียกมาเหอครับ”

ชายหนุ่มนี้หัวหน้าพลางดึงชายเสื้อยูสท์ส

ยูนแจอหวาดกลัวค็อกซ์ สำหรับเขา ค็อกซ์ที่แคจอหน้ากันก็เอาแต่
เลียริมฝีปากพลางขอมน้วลักน้วดูคล้ายแม่มดกินคนไม่มีผิด ถึงรูปลักษณะ
จะงดงามและไหลกว้างเกินกว่าจะเรียกว่าแม่มดก็เถอะ

“ข้าไม่มีทางเรียกมา”

สีหน้าของยูนแจอหงส์เองก็ไม่สู้ดีนัก เพราะการที่ค็อกซ์มาที่นั่นน่เท่ากับว่า...

“เข้ามาแล้ว ท่านอัชฮ์มาลิก ดิกเกอร์ ก็มาเยือนเช่นกัน”

แสงสีทองกระเพื่อมเหนือผิวน้ำพร้อมการปรากฏตัวของมาลิก นั้นทำให้
สีหน้าของยูนแจอยับย่นยิ่งกว่าเดิม

มาลิกสละบดผมทองเป็นลอนพลากร่อนลงมาสู่พื้น แน่นอนว่ามาลิก
ผู้ที่เฝ้าจหนต่อการชุมนุมของสามดยอร์คโดยไม่มีตัวเองได้จะต้องไม่พลาด
ในการมาปรากฏตัวด้วย

“เจ้าพวกต่ำช้า ท่านอัชฮ์มาลิกมาเยือนเช่นนี้ก็จงทำความเคารพเสีย”

ทั้งสามดยอร์คต่างทักทายด้วยใบหน้าเหมือนสาปแช่งอะไรบางอย่าง

ยูนแจอมองภาพนั้นอยู่ด้านข้างลึงเลครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มศีรษะแล้ว
ขยับมือเลียนแบบไปคร่าว ๆ เช่นกัน

“ดูเจ้าสิ่งสกปรกและโงะเขลานั้นสิ”

มาลิกไม่ได้ให้ความสนใจกับดยอร์คคนอื่นๆ สายตาของเขาพุ่งตรงไป
ยังลาเมียผมดำเท่านั้น

“นี่เจ้ายังจดจำวิธีทักทายอัชฮ์รไม่ได้สักวิธีเดียวสิ ไม่รู้เป็นเพราะผม
ต่ำ ๆ นั้นหรือไม่ ถึงได้โงะเขลาและสมองทึบเช่นนั้น”

“เกินไปไหมครับ...”

ยูนแจอบ่นนิมำพลางซ่อนตามองขณะยังก้มหน้าอยู่ ทันทีที่สบตากัน
มาลิกก็กระแอมแล้วเอ่ยว่า

“หากมาที่ปราสาทของข้า ข้าจะจัดหาอาจารย์ฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด
มาสอนวิธีทักทายให้เจ้า”

“ไม่เป็นไรครับ”

ต่อให้ยูนแจอจะปฏิเสธหรือไม่ มาลิกก็ยังคงเอาแต่พูดเรื่องของตัวเอง
ต่อไป

“ถือเป็นความกรุณาที่ท่านอัชฮ์มาลิกผู้นี้มอบให้แก่ลาเมียชั้นต่ำ
ซึ่งไม่อาจทำได้แม้กระทั่งการแสดงความเคารพต่ออัชฮ์ร”

“ผมขอปฏิเสธด้วยความเกรงใจ ไส้หัวไปเถอะครับ”

ยุนแจอุตอบกลับด้วยรอยยิ้มสดใส มาลิกที่ไม่มีทางเข้าใจคำพูดนั้น
ได้แต่คาดเดาคำตอบจากสีหน้าอีกฝ่ายจนตื่นเต้นดีใจเสียยกใหญ่

“นั่นแหละ ดี ไปกันเดี๋ยวนี้เลยสิ ข้าจะพาเจ้าซึ่งร่างโลหะของข้าเอง
หากเจ้าต้องการ”

เมื่อครั้งที่ได้เห็นยุนแจอุซึ่งร่างโลหะของยูสท์สก่อนหน้านั้น มาลิกถึงกับ
นอนชมเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างไม่รู้สาเหตุถึงสามวัน

แม้ในยามหลับตาเขาเห็นภาพลาเมียผมดำขึ้นซึ่งหมาป่าสีขาว เมื่อ
ลืมตาก็ยังเอาแต่เห็นภาพเลื่อนรางนั้น เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดมาที่นักริษยา
ร่างโลหะของยูสท์ส

ข้าเองก็ให้เจ้าขึ้นซึ่งได้เช่นกัน แผ่นหลังของข้าออกจะใหญ่และกว้าง
ขนของข้าก็นุ่มดีด้วยซ้ำ ยิ่งกว่านั้นข้ายังเป็นถึงอัชฮ์รเสียจะ

“ซึ่งเฆอะไรกันครับ ไม่เอาหรอก”

ยุนแจอุตกใจพลางขยับถอยหลัง

ก่อนหน้านี้มาลิกเคยบอกว่าจะเผยร่างโลหะของตัวเอง แกมยังเปลี่ยน
ร่างต่อหน้าเขามาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อสิ่งโตตัวใหญ่ปรากฏตัวพร้อมกับเซดหน้า
ขึ้น ยุนแจอุก็กรี๊ดร้องพลางทรุดลงตรงนั้น

ยุนแจอุซึ่งเห็นสิ่งโตอยู่ตรงหน้าถึงกับเหวี่ยงอากัปกฏพลักและชนลุกชู
ไปทั้งตัว เพิ่งจะตระหนักได้ว่าเขาเกลียดสิ่งโตก็ตอนเห็นร่างโลหะของมาลิก
นั่นแหละ แม้จะไม่รู้เหตุผล แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ชอบอยู่ดี ถึงขั้นหวาดกลัวว่า
มันจะตามไปหลอกหลอนในฝันด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มเกือบร้องไห้โฮเสียงดังแล้วเมื่อร่างโลหะของมาลิกกำลังคึก
มันอ้าปากคำรามจนพื้นสั่นสะเทือน นั่นทำให้เขายังเกลียดสิ่งโตมากขึ้นไปอีก

“หากซึ่งร่างโลหะของข้าไปยอมไปถึงทันตาเห็น การให้ลาเมียสกรปรก
เช่นเจ้าขึ้นซึ่งอันศักดิ์สิทธิ์ของข้านั้น แม้จะน่าตะขิดตะขวงและไม่สบอารมณ์
นัก แต่ในฐานะอัชฮ์ร ข้าจะลองอดทนดู”

“อย่าทนเลยครับ ไหว้ละ”

ยุ่นแจอู่เห็นเสียงหัวเราะออกมา

ยุสท์สตะปากพลางตั้งโหลให้ยุ่นแจอู่มาอยู่ข้าง ๆ

“มาลิก เจ้ามาทำอะไรนี่”

“ท่านอัซฮัรมาลิก”

มาลิกเซิดหน้าขึ้น มันหมายความว่าให้ปฏิบัติกับเจ้าตัวในฐานะอัซฮัร
แต่จะอะไรก็ช่าง ยุสท์สยังคงพูดในสิ่งที่ต้องการพูดต่อไป

“รีบเก็บน้ำสัครามัน แล้วทั้งคู่ ไม่สิ พวกเจ้าทั้งสามจงออกไปจาก
ดินแดนของข้าเดี๋ยวนี้”

“ช่างต้อนรับแขกได้แย่เสียจริง”

คำพูดของยาเรนบาล์มทำให้ยุสท์สได้กลับอย่างเย็นยะเยือก

“ข้าไม่เห็นจำได้ว่าเชิญพวกเจ้ามาเป็นแขก”

“ข้าเดินทางมาถึงนี้ด้วยตนเองก็เพราะเจ้าขอยืมเมล็ดพันธุ์ต้นไม้ ข้าก็
ต้องเป็นแขกที่มาเพราะการให้อภัยของเจ้าสิ”

“...”

ยุสท์สไม่อาจโต้แย้งคำพูดของยาเรนบาล์มได้ ในกรณีที่มีการขอร้อง
กับดยอร์ดด้วยกัน ผู้นั้นจะสามารถพักอยู่ที่ปราสาทในฐานะแขกได้ตราบเท่าที่
ต้องการ

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าล่ะ”

ยุสท์สหันไปหาดยอร์ดค็อกซ์จากแดนใต้ หลังตัดสินใจขับไล่บุคคล
ที่เป็นภาระที่เหลือ

“ที...ต้นไม้นี้เติบโตในดินแดนที่ต่างออกไป ดังนั้นจึงควรได้รับ
พลังของน้ำสิ หากเหยื่อเฝ้าภายในชั่วข้ามคืน เจ้าตัวน่าหม่าคงจะเสียใจแย่...
อือ ใช่แล้ว”

เสียงพึมพำของค็อกซ์ที่คล้ายกับพูดคนเดียวทำเอายุสท์สกุมหน้าผาก
พลางจ้องเขม็งไปทางยาเรนบาล์ม หากเรื่องต้นไม้วุ่นวายออกไป คนร้าย
จะต้องเป็นยาเรนบาล์มไม่ผิดแน่ ซึ่งเจ้าตัวก็ยิ่งกริมพลางยกโหล

ยาเรนบาล์มเกลียดการที่ยุสท์สได้ใช้ช่วงเวลาดี ๆ กับยุ่นแจอู่ เกลียด

การที่เจ้านั้นเรียกเขาเพื่อช่วงเวลานั้น และยังเกลียดมากขึ้นไปอีกเมื่อแสดงความรักอย่างไม่รู้ลึกรู้สาต่อหน้าเขา

เหนือสิ่งอื่นใดคือเขาเกลียดตัวเองที่แม่รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องจะกลายเป็นเช่นนี้ แต่ก็ยังวิ่งเจ้านำเมล็ดพันธุ์มาถึงที่นี่เพราะอยากเจอหน้าเจ้าของสักครั้ง

เป็นอย่างไรเล่า ถูกข้าแก้งสักครั้งก็คงไม่เลว หากเทียบกับสภาพที่ข้าโดนมานะ

ยาเรนบารล์มยิ้มกริมพลางขยิบตาให้ยุนแจอู ชายหนุ่มเบือนหน้าหนีราวกับได้เห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็น

เจ้าเด็กน่ารัก

ยาเรนบารล์มเผยรอยยิ้มเบ่งบานไปทั่วใบหน้า

ยูสท์ส่งสายตาดุดันให้ยาเรนบารล์ม จากนั้นก็เบนสายตาไปทางค็อกซ์ “เจ้าก็เลยมาถึงที่นี่เพื่อรดน้ำต้นไม้อย่างนั้นรี”

ยูสท์สั้จกนิสัยของค็อกซ์ดี ต่อให้ยาเรนบารล์มจะคอยยุยงด้านข้างอย่างไร หากค็อกซ์ไม่เอาด้วยก็ไม่มีทางที่เจ้าตัวจะหอบน้ำในทะเลสาบมาถึงที่นี่

“เปล่า... ข้านะหรือจะทำ”

สายตาเค้าวสรว้อยของค็อกซ์ที่เอ่ยเช่นนั้นพุ่งตรงไปยังมาลิก มาลิกกระแอมกระไอพลางเบือนหน้าหนี

“จะว่าไปแล้ว เจ้าอยู่ในระหว่างการถูกกักขังไม่ใช่หรือ”

ยูสท์สถาม ค็อกซ์พยักหน้าพร้อมใช้นิ้วพันเส้นผมยาวของตัวเองจนยุ่ง

ทันทีที่ขึ้นเป็นอัศวร คำสั่งแรกของมาลิกก็คือสั่งกักขังค็อกซ์ ฟิลลิปโดยมีเนื้อความว่า หากดยอร์ดค็อกซ์แห่งแดนใต้ที่พาโรคติดตัวมาด้วยจะออกนอกปราสาท จำเป็นจะต้องได้รับการอนุญาตจากอัศวรก่อน แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่มันคือการลงโทษค็อกซ์โทษฐานที่ไปทำลายบาเรียอะซีร์และค็อกซ์เองก็ยอมรับโทษนั้นแต่โดยดี

การที่ค็อกซ์ผู้อยู่ในระหว่างรับโทษจะมาปรากฏตัวที่นี่ นั้นหมายความว่าสุดท้ายแล้วจะต้องมีแผนการลับของมาลิกผู้เป็นอัศวรอยู่เบื้องหลัง

“แล้วเจ้ามาทำอะไรที่นี่”

ยูสท์สถามมาลิกเป็นคนสุดท้าย อีกฝ่ายเซิดหน้าพลางตอบอย่างมั่นใจ

“ข้าผ่านมาพอดี ระหว่างทางเห็นพวกเจ้าทั้งสามรวมตัวกันก็เลยแวะมาเพียงชั่วครู่เท่านั้น คงไม่ได้คิดว่าข้าจะสละเวลาอันมีค่าและตั้งใจมุ่งหน้ามาที่นี่หรอกนะ”

คำตอบถ้อยทอดออกมาอย่างราบรื่นเหมือนเตรียมบทพูดมาก่อน

“เจ้าจะไปที่ได้เล่าถึงได้ผ่านมาทางนี้พอดีนะ”

“เอ่อ...เรื่องนั้น...”

ความแตกตื่นผุดบนใบหน้าของมาลิกเหมือนไม่ได้เตรียมคำตอบถึงขั้นนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลย มาลิกคงจะรู้เรื่องที่ยาเรนบาส์มยุงคือกซ์ จึงไปลากคือกซ์ที่ปฏิเสธไปแล้วมาถึงที่นี่ โดยวางอุบายแลกกับการลดระยะเวลาถูกคุมขังให้ละสิ แม้คือกซ์จะปฏิเสธในที่แรกแต่ก็ยอมตามมา ด้วยความคิดอันเฝ้าหมองที่เข้าถึงอย่างไรสถานการณ์ก็ต้องเละเหออยู่แล้ว สู้ไปหน้าเห่าเสียให้จบ ๆ

และเมื่อทั้งสามดยอร์ดมารวมตัวกัน มาลิกก็จะปิดท้ายด้วยการปรากฏตัวอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนที่เคยทำมาเสมอ

“ข้าถามว่าเจ้าจะไปที่ได้ คงไม่ได้จะมาตรวจตราดินแดนของผู้อื่นโดยใช้เหตุหรอกนะ”

น้ำเสียงของยูสท์สที่พูดแบบนั้นทั้งเยือกเย็นและร้ายกาจ

ที่นี่คือดินแดนที่ปกครองโดยยูสท์ส เลาร์ ผู้ปกครองแดนเหนือ ต่อให้เป็นอัชฮาร์ก็ไม่อาจมาตรวจตราได้ตามใจชอบ การกระทำนั้นสามารถถือได้ว่ามีจุดประสงค์ที่จะรุกรานดินแดนอย่างชัดเจน

“ข้าไม่ได้สนใจดินแดนของเจ้าเลยสักนิด! คิดว่าข้าจะสนใจดินแดนที่ทั้งหนาวเหน็บและแห้งแล้งเช่นนั้นะรี! ข้าเป็นถึงอัชฮาร์นะ ท่านอัชฮร์มาลิก ดิกเกอร์ ไม่มีทางสนใจดินแดนพรรคนั้นหรอก!” มาลิกตะโกนอย่างฉุนเฉียว

“ถ้าเช่นนั้นเจ้ามาเพื่อใส่ใจเรื่องอะไรเล่า” ยาเรนบาส์มถามพลางกลั่นขำ

“ก็ต้องเป็นลาเมียสกปรก...”

มาลิกชี้นิ้วไปทางยูนแจอุก่อนจะถือนิ้วอย่างรวดเร็ว ยูนแจอุเบิกตา

กว้างมองเขาที่ทำแบบนั้น

“มันเป็นเพียงทางผ่าน”

มาลิกพูดประโยคเดิมซ้ำแล้วเบือนหน้าหนีอย่างตื้อรันหัวชนฝา ยูสท์สครั้นจะฟังคำตอบตรงไปตรงมาจากเจ้าคนเฮงชวยที่เบื้อขึ้นหน้านั้น

“ถ้าเช่นนั้นก็ไปต่อเสียสิ ขอพรจงสถิตอยู่กับเจ้าตลอดการเดินทาง”

ยูสท์สกล่าวอำลาพลางชี้ไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับจุดที่มาลิกปรากฏตัว ใบหน้าของมาลิกแดงก่ำด้วยความโกรธและจนปัญญา

คือกซ์หัวเราะจนเสียดสีเมื่อเห็นคนที่เกลียดตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น แม้ยาเรนบารล์จะเป็นผู้ลากตวยอร์ดคนอื่น ๆ มาทำलयงานเลี้ยงนี้ แต่ก็อดขำไม่ได้เพราะชอบใจที่เห็นมาลิกโดนเช่นนั้น

“ซ้ำ...ซ้ำ...ซ้ำจะ...”

มาลิกไม่อาจตอบโต้ได้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่เขาอ้างออกมาเอง

ขุนแจจฺอุถอนหายใจก่อนจะกระตุกแขนเสื้อยูสท์ส ยูสท์สยกยิ้มจนตาปิดเมื่อเห็นการกระทำนั้น ถึงจะตักเตือนไปแล้วหลายครั้ง ทว่าช่วงนี้ทุกครั้งที่มาลิกกระตุกปลายแขนเสื้อกลับมีแต่ความน่าเอ็นดู

“ปล่อยไปเถอะครับ”

“เจ้าว่าอะไรนะ”

“ค่อยให้กลับไปหลังจากเดินชมไอนันส์เสร็จก็ได้”

ขุนแจจฺอุชี้ไปที่ต้นคริสต์มาสซึ่งเปล่งแสงระยิบระยับอยู่ใต้น้ำ ทุกครั้งที่น้ำกระเพื่อม ของประดับตกแต่งบนต้นไม้ก็จะกวัดแกว่งส่งเสียงไพเราะตามมา

นี่คือต้นคริสต์มาสที่สมบูรณ์แบบ ไม่ว่าจะเป็นเจตนาร้ายหรือไม่ ขุนแจจฺอุก็รู้สึกชอบคุณเหล่ายอร์ดนิดหน่อยที่ช่วยให้ทุกอย่างเป็นจริงขึ้นมา

“บอกไปว่าถ้าดูเสร็จแล้วก็ไล่หัว...เชิญกลับไป แค่นี้ดูคงไม่ทำให้มันลึกรอหรือครับ”

ระหว่างที่ขุนแจจฺอุพูดแบบนั้น สายตาของดยอร์ดทั้งสามก็จับจ้องใบหน้าเขา

คนหนึ่งรู้สึกอยากอาหาร ส่วนอีกสองรู้สึกอยากในกาม

ยูสท์สไม่สบอารมณ์เอามาก ๆ เมื่อรับรู้ความหมายของสายตานั่น

“ลี้กลี”

“ครับ?”

ยุนแจอูเงยหน้ามองยูสท์สพร้อมกะพริบตาปริบ ๆ

“ข้าบอกว่าลี้กลี”

แม้เพียงก้าวเดียวยูสท์สก็ไม่อยากให้ยุนแจอูออกไปนอกปราสาท
ใจจริงแล้วเขายากกักขังไว้ในหอคอยด้วยซ้ำ ไม่เพียงแต่ดยอร์คคนอื่น ๆ
แต่เขาไม่พึงใจกระทั่งเหล่าข้ารับใช้ที่มองมา ราวกับจะลี้หรือหากใครมอง
ถึงจะรู้ว่ามีนัยยะอะไร ทว่าเขาก็มักจะคิดเช่นนั้นเสมอ

ยุนแจอูเอียงคอราวกับสงสัย ยูสท์สจึงเอื้อมมือไปลูบไล้พวงแก้ม
ลาเมียตัวน้อยเบา ๆ

“แม่คล้ายจะลี้ แต่วันนี้ให้เป็นไปตามที่เจ้าปราชญ์แล้วกัน”

ยุนแจอูหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะสดใสเหมือนเด็ก เมื่อได้เห็นรอยยิ้ม
นั้น ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม ยูสท์สก็อยากทำให้ความปราชญ์ของยุนแจอูเป็นจริง
ทั้งสิ้น

เขาลูบผมชายหนุ่มพลางกล่าวเสริม

“นานมากแล้ว ที่ปราสาทแห่งนี้ไม่ได้มีแขกมากล้นเช่นนี้”

ประโยคนั้นทำเอาดยอร์คทั้งสามต่างส่งสายตาตกตะลึง ยูสท์สยอมรับ
ว่าพวกเขาเป็นแขก นั้นหมายความว่าพวกเขาสามารถพักอยู่ที่ปราสาทแห่ง
แดนเหนือได้ตราบนานเท่าที่ต้องการ หรือแม้ยูสท์สจะไล่ให้ไป พวกเขาก็ยัง
เอื้อระเหยอยู่ที่นี่ได้เท่าที่ต้องการเช่นกัน

“ดูท่าจะชอบจริง ๆ ลินะ...”

ยาเรนบาล์มผู้รู้ว่ายูสท์สเกลียดความยุ่งยากมากเพียงใดตกใจกับ
คำกล่าวนั้น

“ต้องอวยขนาดไหนกัน...อา ออยากลองชิมสักครั้ง”

ค็อกซ์กลืนน้ำลายขณะใช้นิ้วลูบไล้เส้นผม

มาลิกมีสีหน้าอานยาก แม้การพักอยู่ที่นี่เพื่อพบลาเมียจะเป็นเรื่องที่ดี
แต่การยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างลาเมียและยูสท์สนั้นกลับไม่ดีเลยสักนิด

ไฉ่ลูกหมาเฮงชวายนันทำสิ่งใดกันแน่ มันทำสิ่งใดถึงได้คว้าหัวใจลาเมีย
สกปรกขึ้นตานั้น...

มาลิกส่งเสียงอึมพาลงเอียงคอ

จะว่าไปลาเมียผมดำไม่เคยเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อยูสท์สเลยสักครั้ง
กล่าวคือยูสท์สจะต้องใช้กำลังบังคับลาเมียให้เกาะติดเป็นแน่ เขายังมีเวลา
จนกว่าลาเมียจะกลายเป็นคูครอง แค่งแย่งมาเสียก็สิ้นเรื่อง! เพราะเขาคือ
ท่านอัซฮัรมาลิก!

ใบหน้าของมาลิกเปี่ยมไปด้วยความยินดี

“ดี ดีมาก ข้าจะยอมพักในฐานะแขกของปราสาทแห่งแดนเหนือให้เอง
ท่านอัซฮัรมาเยื่อนทั้งที จะต้องจัดพิธีต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่สิ”

“ไม่มีอะไรเช่นนั้นหรอก” ยูสท์สตัดบทย่างเฉียบขาด

“ไม่มีก็ช่าง” มาลิกทำเสียงฮึแล้วหันหน้าหนี

ขุนแจจระเบิดเสียงหัวเราะเมื่อเห็นภาพนั้น อัซฮัรที่ได้ชื่อว่าเป็นมหาเทพ
สูงสุดกลับแสดงกิริยาเหมือนเด็กเจ็ดขวบไม่มีผิด

“ข้ารี นี่เจ้ามองใบหน้าอันงดงามและสูงส่งของข้าแล้วหัวเราะอย่างนั้นรี
ฮา ๆ ๆ แน่นอนว่าต้องขำสิ เพราะใบหน้าของข้า ต่อให้มองผ่านกระจกก็ยัง
งดงามจนอดยิ้มไม่ได้อย่างไรเล่า”

“ไฉ่บ้านี้...”

ยูสท์สปล่อยให้ขุนแจจระเบิดพึมพำคำด่าตามใจชอบ เพราะเขาเองก็เห็นด้วย

“ใช่ หัวเราะเลย หัวเราะอีกนิดก็ย่อมได้ มองข้าแล้วหัวเราะเสีย ข้าจะ
อนุญาตอย่างใจกว้างให้เอง”

มาลิกตะโกนพร้อมกางแขนทั้งสองข้างออกกว้าง

“ตาคนนี่ดูท่าจะบ้าของแท้ะครับ”

ขุนแจจระเบิดกับยูสท์สพาลงหัวเราะคิกคัก ยูสท์สถอนหายใจแล้ว
พยักหน้า มาลิกไม่รู้วาทักพูดคุยอะไรกัน แต่พอเห็นขุนแจจระเบิดหัวเราะก็ยิ้ม
ชอบใจจนปากแทบจะฉีกถึงหู

“ฮา ๆ ๆ ๆ ๆ ดี เห็นเจ้าหัวเราะข้าก็อารมณ์ดี...เสียทีไหนเล่า! ฮ่า ๆ ๆ
ข้าแค่อารมณ์ดีเพราะตัวข้าเองต่างหาก อย่าได้ใส่ใจเลย ฮ่า ๆ ๆ”

ยาเรนบาร์มเดาะปากแล้วพึมพำ “ให้ตายสิ”

เห็นได้ชัดว่าไอ้ลูกแมวไม่เต็มเต็งนั้น ต่อให้ผ่านไปอีกร้อยปีก็ไม่มีทางยอมรับว่าชอบลาเมียหรือ

“เออละ เมื่อสักครู่ข้าได้ยินผ่าน ๆ ว่าเจ้าต้องการของประดับรูปดาวใช่หรือไม่”

มาลิกถามโดยอ้างถึงประโยคที่ไม่มีทางได้ยินเพียงผ่าน ๆ

ขุนแจจุกพยักหน้าและใช้นิ้ววาดรูปดาวกลางอากาศ มาลิกเป่าลมหายใจเบา ๆ เหนือสิ่งนั้น ไม่นานก็เกิดแสงสีทองที่ปลายนิ้วของขุนแจจุก ที่แรกมันคล้ายกับจะกะพริบสั่น ๆ แต่แสงนั้นก็เริ่มประกอบกันเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นเรื่อย ๆ เกิดเป็นโลหะโปร่งใสรูปดาวที่ลอยกระเพื่อมอยู่กลางอากาศและเปล่งแสงระยิบระยับ

ขุนแจจุกลองใช้นิ้วแตะโลหะนั้นดู เขาสัมผัสได้ถึงความเย็นอันเป็นเอกลักษณ์ของโลหะ

โลหะโปร่งใสสีทองนั้นหรือ โลกนี้มีแต่ของที่ไม่เคยพบไม่เคยเห็นเยอะจริง ๆ เลยนะ

ขุนแจจุกลองใช้ปลายนิ้วลูบโลหะรูปดาวนั้น พื้นผิวของโลหะสั่นเทาและมีเสียงคล้ายกระดิ่งเล็ก ๆ ที่โดนลมพัด ชายหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะเมื่อมันดูคล้ายกับสิ่งมีชีวิตไม่มีผิด

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ดูนี่สิครับ พอจับแล้วมันมีเสียง...”

ขุนแจจุกรีบเบือนหน้าหนีจากสายตาของมาลิกที่จับจ้องคล้ายกับจะฆ่าแกงกัน

“ซวยรันทึ่หนา...”

ขุนแจจุกเบนสายตามาเมื่อได้ยินค็อกซ์พึมพำด้วยน้ำเสียงหดหู่

“มันคืออะไรหรือครับ”

“อัญมณีที่มีชีวิต สามารถบันดาลได้เฉพาะอัสัรผู้ควบคุมไฟสีทองเท่านั้น เอ้อ...ได้มาเห็นสิ่งนี้นี่ด้วยแฮะ”

ยาเรนบาร์มมองอัญมณีสีทองที่ลอยคว้างอยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ ยูสท์สเองก็มองซวยรันทึ่ด้วยสีหน้าเคร่งขมึ

ยุ่นแจอูคิดว่าจังหวะนี้แหละที่มอลิกจะต้องคุยโวถึงความสามารถของตัวเองด้วยน้ำเสียงเย่อหยิ่งอันเป็นเอกลักษณ์ ทว่าเจ้าตัวกลับเอาแต่ปิดปากเงียบและมองเขาอย่างไม่ลดละ

“หะ...ทำไมครับ”

ยุ่นแจอูถามพลางใช้ฝ่ามือลูบแก้มที่ถูกสายตามอลิกจับจ้อง

“หากเจ้าปรารถนา ข้าก็จะสร้างปราสาทจากชยารันให้”

มอลิกพึมพำอย่างเหม่อลอยประหนึ่งถูกบางอย่างเข้าสิง

“ฮะ? เจ้าจะบ้าหรือ หากทำเช่นนั้นอายุขัยของเจ้าจะลดลงอีกพันปีเชียวนะ”

แม้ยาเรนบาส์จะเฝ้าด้วยน้ำเสียงเหลือเชื่อ แต่มอลิกก็ไม่แม้แต่จะสนใจฟัง

“ข้าจะไม่กักขังเจ้าโดยไม่เต็มใจ”

“พูดอะไรครับเนี่ย”

“เพราะฉะนั้น...เมื่อใดก็ตาม...”

มอลิกกัดริมฝีปาก คำพูดหลุดไปไม่หลุดลอดออกมาจากปากนั้น
ในเมื่อเขาทำถึงเพียงนี้แล้ว ลาเมียสก็ปรกชั้นตำนันก็ควรรับบอกว่า
จะตามเขามาลิ นี่อะไร กลับเอาแต่ทำตาโตจ้องมองเช่นนั้น

ขอเพียงได้เจ้านั้นมา แม้แต่ปราสาทที่สร้างจากชยารันเขาก็บันดาล
ให้ได้ หรือจะต้องถูกตัดอายุขัยไปหนึ่งพันปีก็ช่าง ขอเพียงได้ครอบครอง
ลาเมียเท่านั้น...

เมื่อเห็นมอลิกมองมาด้วยดวงตาลุกโชน ยุ่นแจอูก็บ่นมึนงำพลางเบน
สายตาไปทางยูสทัส

“ให้ตายสิ พูดอะไรก็ไม่รู้ ทำไมเขาถึงเอาแต่จ้องผมแบบนั้นล่ะครับ
มีอะไรติดหน้าผมหรือ”

ยุ่นแจอูยกฝ่ามืออุบหน้าไปมา

“โชคดียิ่งๆ ที่มีคนโง่ถึงสอง” ยูสทัสพึมพำ

“อะไรนะครับ”

“ไม่มีอะไร เอาละ ถ้าเช่นนั้นเอามันติดไว้ก็ได้ดี”

ยูสท์สถามพลางขึ้นไปยังของประดับรูปดาวที่สร้างจากชยารัน
ขุนแจญยิ้มกว้างพลางตอบ “บนยอดต้นนั้นเลยครับ ยอดต้นไม้”

ดาวประดับลอยขึ้นไปยังยอดต้นไม้ในชั่วพริบตาด้วยการขยับมือของ
ยูสท์ส รัศมีสีทองอันศักดิ์สิทธิ์ปกคลุมต้นไม้ทันทีที่ติดดาวประดับซึ่งสร้าง
จากชยารัน เสียงกระดิ่งไพเราะดังกรังกริ่งพร้อมแสงระยิบระยับสุกใส

“ว้าว สวยมากเลย”

ขุนแจญอ้าปากค้างพลางอุทานด้วยความประทับใจ ยูสท์สลูบศีรษะเขา
ด้วยสีหน้าพอกพอกใจเช่นกัน

“เมอร์รี่คริสต์มาสครับ”

“มันหมายความว่าอย่างไร”

“เป็นคำทักทาย หมายถึงให้ในวันคริสต์มาสอย่างมีความสุขครับ”

“ได้ เจ้าเองก็เช่นกัน”

เมื่อได้ยินยูสท์สตอบกลับ มาลิกและยาเรนบาล์มต่างก็แย้งชิงกัน
แทรกตัวเข้ามาพร้อมกับกล่าวว่า ข้าด้วย ข้าด้วย แม้จะไม่รู้ความหมายก็ตาม
“ว่าแต่นี้มันพิธีรำลึกอะไรในโลกของเจ้าของกันหรือ” ยาเรนบาล์มถาม
ยิ้ม ๆ

“ระลึกวันประสูติของพระเยซูครับ”

“ผู้ใดกัน”

ยูสท์สลูบคางขุนแจญ คางนุ่มนวลน่าเอ็นดูถูกจับไว้ในมือข้างหนึ่ง
ไถ่อยู่ที่ชวนรู้สึกดีถูกส่งผ่านนิ้วมือนั้น

ยูสท์สคิดอยากรีบจบงานนี้เร็ว ๆ แล้วพาเจ้าเด็กน้อยเข้าด้านใน จับ
เปลือกผ้าให้หมด และเปล็ดเพลินไปกับไถ่อยู่นั้นให้สนใจอยาก

“เป็นพระเจ้าในของโลกของผม แต่เป็นบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของครับ”

มันคือความรู้ทางศาสนาที่ขุนแจญมีไม่มาก มือของยูสท์สที่ลูบคางเขา
อยู่พลันชะงัก

“เดิมทีมันเป็นวันสวดบูชาและภาวนาอย่างเคารพ...อีก!”

ขุนแจญนินหัวจากแรงบีบที่คางซึ่งเพิ่มขึ้นกะทันหัน

“พระเจ้าในโลกของเจ้าอย่างนั้นหรือ”

“ครับ?”

“เจ้าไปพบมันมาแล้วกี่ครั้ง?”

“อะไรนะครับ?”

“ข้าถามว่าเจ้าเป็นอะไรกับมัน ถึงยังคงฉลองวันเกิดให้เจ้านั้นอยู่ทั้งที่ข้ามมาโลกนี้แล้ว?”

“อะไรของ...”

“ลึก ๆ แล้วเจ้ายังคงศรัทธาและชื่นชอบเจ้านั้นอยู่ใช่หรือไม่?”

“ถึงภายนอกผมจะเป็นคริสเตียน แต่ผมไม่เคยไปโบสถ์...”

ยูสท์สปล่อยมือที่จับคางขุนแจอูโดยไม่รอฟังอีกฝ่ายพูดจนจบ

“เอ๋?”

จากนั้นก็ออกจากบาเรียน้ำสีครามและไม่แม้แต่จะหันกลับมาองด้วยซ้ำ

“เลว!”

เสียงเรียกของขุนแจอูที่ถูกขังอยู่ในน้ำสีครามไม่อาจส่งไปถึงยูสท์สได้

“สรุปว่าเจ้าเฉลิมฉลองวันประสูติให้พระเจ้าองค์อื่นสินะ?”

หลังจากที่ขุนแจอูใช้ทั้งท่าทางและรูปวาดอธิบายอยู่นานสองนาน ยาเรนบาร์มก็สรุปหลังจากเข้าใจความหมายของต้นคริสต์มาสในวันนี้

“คริสต์มาสคือแบบนี้จริง แต่มันไม่ใช่แค่การฉลองวันเกิดไงครับ เอ้อ จะบ้าตาย?”

ขุนแจอูเกาศีรษะพร้อมเผยสีหน้าอึดอัด

“แสดงว่าเจ้าลาเมียสกปรกเรียกเรามาเพื่อที่จะสรรเสริญเทพองค์อื่นอย่างนั้นหรือ นี่เจ้ากำลังจะพูดแบบนี้ใช่หรือไม่?”

มาลิกวิ่งเข้ามาด้วยดวงตาลุกโชน

“น่าจะเป็นเช่นนั้นนะ ให้ตายสิ”

ยาเรนบาล์มเองก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่ยากเชื่อเช่นกัน

“เลาร์ดูท่าจะจนแสะ เจ้าตัวน่าห่ม...เจ้าทำเกินไปจริง ๆ”

เมื่อค็อกซ์เริ่มตำหนิ ความอึดอัดของยุนแจอูก็เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

“ก็บอกว่าไม่ใช่แบบนั้นไงครับ โอย โอยจะทำบ้า”

“เช่นนั้นก็เชิญเอากับเทพฝั่งนู้น...เวรเอ๊ย”

มาลิกกำหมัดก่อนจะลุกขึ้นด้วยความโกรธจนเลือดขึ้นหน้า

ยุนแจอูตะโกนขึ้น “บอกว่าไม่ใช่ไงครับ! ทำไมถึงพูดจาเหลวไหลแบบนั้นเนี่ย! โดนสวรรค์ลงโทษแน่ ถ้าพูดแบบนั้นนะ!”

ยุนแจอูทุบหน้าอกตัวเอง

กรอบความคิดเกี่ยวกับเทพเจ้าในโลกนี้และโลกโน้นต่างกันโดยสิ้นเชิง ถ้าจะทำให้เข้าใจคงลำบากกว่าตอนอธิบายเรื่องรถยนต์หลายสิบเท่า

“เลาร์ผู้นำสงสาร...”

ค็อกซ์พึมพำ ยาเรนบาล์มนั่งเฝ้ายาวกับเห็นด้วย ส่วนมาลิกแผดเสียงตั้งมั่นว่าจะตั้งขยารันออกจากต้นไม้เสีย จากนั้นยาเรนบาล์มก็พูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“มันคือการดูหมิ่นดยอร์ดยูปกครองดินแดนนี้ เจ้าทอง ยูสท์สได้รับความอับอายต่อหน้าพวกเรา”

ยุนแจอูส่งเสียงโอดครวญพลาถกุ่มศีรษะ

“ฉิบหาย...”

เรื่องศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อนสำหรับคู่รักมากแค่ไหน ยุนแจอูได้รู้ซึ้งแล้วว่ามันต่างจากการณีที่คบกับคนทั่วไปโดยสิ้นเชิง

“หากเป็นไอ้ลูกหมาที่ซ้ารู้จัก...น่าจะสักร้อยปี ไม่สิ สองร้อยปีได้เลยมั้ง”

ค็อกซ์ทำเสียงอืออาวพลาถกำนวนกับตนเอง

“จริงหรือครับ จะโกรธเป็นร้อยปีจริง ๆ เหรอ”

ความหวาดกลัวเอ่อล้นขึ้นมาในดวงตากกลมโตของยุนแจอู ยาเรนบาล์มจึงตอบกลับด้วยน้ำเสียงหนักใจ

“ไม่หรอก หากเป็นเลาร์คงพันปีแน่”

“เวรแล้วไง”

ยุนแจอู ลาเมียสีดำฐานะต่ำต้อย
ผู้ซึ่งกลายเป็นคู่ครองของเทพเจ้าปกครองแดนเหนือ
ยूसทิส เลาว์ ที่ปกป้อง ดูแล และห่วงหา
ชนิดที่ว่าผู้ใดก็เข้าใกล้คนรักไม่ได้ กระทั่งปลายเส้นผมก็มิให้ผู้ใดสัมผัส
แม้ยุนแจอูจะดีใจและทำให้ปวดหัวอยู่เสมอ
แต่น่าแปลกที่ยूसทิส เลาว์ ไม่เคยคิดจะปล่อยมือจากคนรักสักเสี้ยววินาที
รวมถึงไม่เคยคาดคิด ว่าตลอดชีวิตจะตกหลุมรักผู้อื่น
จนกลายเป็นจุดอ่อนเช่นนี้

“ด้วยเหตุนี้ข้าจึงไม่อาจจะสาายตาได้
หากจะสาายตาเพียงชั่วครู่ ข้าก็คล้ายจะเป็นบ้า...”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7907-5

9 786161 879075

18+